HARLEQUIN

HISTORICKÁ ROMANCE

LUCY
ASHFORDOVÁ

Panství Calverley Hall

Lucy Ashfordová

PANSTVÍ CALVERLEY HALL

Překlad

Martina Lišková

Milá čtenářko,

někomu je osud nakloněný, druhému zase méně. To je známá pravda a přesvědčila se o ní i hrdinka romance Panství Calverley Hall *Isobel. Kdysi bývala dcerou majitele celého panství, zatímco její přítel a důvěrník synem pouhého kováře, a teď se situace obrátila. Ovšem v mých knihách musí vždycky zvítězit jen to dobré, a tak se autorka Lucy Ashfordová postarala, aby Isobel dokázala všechny přesvědčit, že její obvinění byla nespravedlivá.*

Už podruhé se tento měsíc setkáte s minisérií Skandální svazky a s tajemnou Madam Z, která pomůže nešťastné dívce a pošle ji tentokrát do Paříže. Jestli naše hrdinka dostane slíbenou štědrou odměnu, aby mohla být soběstačná a žít podle svého, nebo se její klient postará, aby už nikdy nebyla sama, to se dozvíte z příběhu, který jeho autorka Marguerite Kayeová nazvala Romance nad Seinou.

Přeju Vám nejen krásné léto, ale hlavně radost z četby mých romancí.

S láskou

Váš Harlequin

Lucy Ashfordová

PANSTVÍ CALVERLEY HALL

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
The Master of Calverley Hall

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollins*Publishers*, 2018

Překlad:
Martina Lišková

Odpovědný redaktor:
Růžena Skálová

© 2018 by Lucy Ashford
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o., Warszawa 2020
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Historická romance jsou ochranné známky, jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A. Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
02-516 Warszawa, ul. Starościńska 1B lokal 24-25

ISBN 978-83-276-5042-9 (EPUB)
ISBN 978-83-276-5043-6 (MOBI)
ISBN 978-83-276-5044-3 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Gloucestershire, červen 1816

Před sedmi lety se Connor Hamilton zařekl, že se na anglický venkov už nevrátí. Ale když mu dnes svítilo letní slunce do tváře a vdechoval vůni čerstvě posekané trávy, uvědomil si, že vlastně nikdy nezapomněl, jak může být venkov krásný.

Rozhodl se, že pojede z Calverley Hall v otevřeném sportovním kočáru. Vedle něj seděla devítiletá Elvie a vzadu za nimi pak postarší podkoní Tom. Dva hnědáci jeli příjemným tempem po cestě do Chipping Calverley. Jakmile se začali blížit k cíli, Connor přitáhl otěže, aby koně zpomalili. Rychle se podíval na Elvie, i když toho z ní přes čepec, na němž trvala její babička, příliš neviděl.

„Slibuju, že ji přivezu zpátky celou, Lauro," škádlil ji Connor.

„To vím, jen si dělám starosti!" smála se Laura. „Víš, jak mi na vnučce záleží, Connore," dodala potichu a Connor z jejích slov vyčetl smutek.

„Samozřejmě. Také mi na ní velmi záleží," odpověděl.

Chudák Elvie, byla tak zamlklá od té doby, kdy jí zemřeli rodiče. Connor si však byl jistý, že se ze své ztráty pomalu vzpamatovává. Najednou ho dívenka zatahala za rukáv jezdeckého kabátu. „*Podívej*, Connore. Je tu pouť!“ zašeptala.

Ukazovala k barevným stanům v dálce na louce. Mezi stany se to hemžilo lidmi a prodejními stánky. „Pouť?“ zopakoval po ní. „To není v žádném případě možné, Elvie,“ popichoval ji.

„Ale podívej se pořádně, Connore, tamhle *je*.“

Connor předstíral, že se rozhlíží, a rukou si zakryl oči před sluncem. „Hm, myslím, že máš pravdu.“

Elvie nic dalšího neřekla, ale jak se přibližovali, nepřestávala sledovat rušné místo před nimi. *Doufám, že jsem udělal správnou věc, když jsem ji sem vzal,* pomyslel si Connor. Nemyslel tím jen pouť, ale celé Calverley. Místo, kde sám vyrostl a k němuž se před lety obrátil zády. S návratem se mu vracely různé vzpomínky a lítost…

Soustřeď se, okřikl se. Koně zastavili ve frontě kočárů, povozů a vozíků mířících na pouť. Connor se obrátil na podkoního. „Zvládneš to tu, Tome, když půjdeme s Elvie napřed?“

„Jistě, pane,“ odpověděl Tom a na muže svého věku sesedl z kočáru nevídaně rychle. „Jen běžte a bavte se!“

Když se Connor v dubnu vrátil na panství Calverley Hall s tím, že ho chce koupit, nikdo nebyl tak nadšený jako starý Tom. Původní majitel domu zemřel před pěti lety a zanechal po sobě samé dluhy. Banka zastavila jeho vlastnictví a zchátralý dům nabídla k prodeji. Žádný zájemce se však neozval. Místo toho

se v domě střídali různí nájemníci, kteří o chátrající dům nijak nepečovali, a zůstala v něm jen hrstka původního služebnictva.

Nyní byl novým pánem Calverley Connor. „Abych byl upřímný, původně jsem myslel, že s prací skončím," řekl mu Tom, když se o koupi dozvěděl. „Ale že jste to *vy* – pokud potřebujete někoho, kdo by se vám staral o stáje, pane Hamiltone, jsem vám k službám!"

Pokud si Tom pamatoval, že Connor vyrostl jako syn místního kováře a každý den pracoval v rozpálené kovárně, ani slovem se o tom nezmínil.

Connor mu předal otěže a šel pomoct Elvie z kočáru. „Trochu se projdeme, Elvie, ale to ti nevadí, že ne?"

„*Vůbec* ne," řekla a chytila ho pevně za ruku.

„Hodná holka," pochválil ji a všiml si, jak se jí rozšířily panenky údivem, když ji vedl rušným davem. Podivil se, kolik lidí z okolí stále jezdilo do Chipping Calverley na svatojánskou pouť. Lidé o Chipping Calverley říkávali, že je to ta nejkrásnější vesnice v Gloucestershire s nejlepší poutí v celém hrabství.

Každý zvuk, obraz a vůně v Connorovi vyvolávaly vzpomínky. Lahodná vůně linoucí se ze stánku s čerstvým chlebem; zvuk houslí a zvonečků při tradičním anglickém tanci; smích davu sledujícího loutkové představení. Pomyslel si, že londýnští obchodníci se běžně nesmějí, pokud tedy právě nevydělali na nějaké velké zakázce, ale i tak se usmívají pouze napůl, protože už v hlavě přepočítávají výdělky.

Když pomyslel na peníze, napadlo ho, že ta hospodářská zvířata v ohradách musejí stát slušnou sumičku. Zamířil s Elvie k místu, kde stáli pyšní farmáři

vedle svých zvířat. Kolem nich se tlačil k oplocení dav, aby měl lepší výhled.

„Podívej, Elvie, vidíš ta telátka?“ Zvedl holčičku do výšky, aby lépe viděla krávy s jejich mláďaty a svalnatého černého býka, který byl pevně připoutaný k masivnímu sloupu a vrhal hrozivé pohledy na ohromený dav. Elvie radostně zalapala po dechu. Potom s ní Connor přešel o kousek dál za ohradu, protože si všiml, že tam pár barevně oblečených cikánů nabízí jízdy na ponících. Viděl, jak na ně Elvie žádostivě hledí. „Chtěla by ses projet?“ zeptal se jí jemně.

Zaváhala a potom zavrtěla hlavou. V jejích očích zahlédl náznak nejistoty.

„Tak třeba příště, ano?“ řekl a dívka souhlasně přikývla.

Možná bych jí měl obstarat vlastního poníka, řekl si v duchu. *Nějakého malého a krotkého, aby měla něco, o co se může starat. Možná jí to pomůže přenést se přes smrt jejího otce.*

Miles Delafield chyběl i Connorovi. Postarší muž nebyl jen jeho obchodním partnerem, ale také dobrým přítelem. Miles by z toho všeho byl nadšený, pomyslel si Connor. Rozhlédl se kolem sebe a uvědomil si, že když se člověk podíval za louku, na níž se rozprostírala pouť, dozadu na údolí, na druhém konci řeky bylo vidět Calverley Hall. Naskýtal se mu odsud dechberoucí pohled na kilometry zahrad vedoucích dolů k vodě, na střechy domů a okenní tabulky třpytící se v záři červnového slunce.

A teď mu to všechno patřilo. Co si asi místní povídali, když se dozvěděli, že se stěhuje zpátky. Jistě

spekulovali, jak přišel k penězům. A pokud si myslel, že se objeví na pouti a nikdo si ho nevšimne, zmýlil se. Najednou se k němu měli statkáři a obchodníci, kteří by o něj v minulosti pohledem ani nezavadili. Přicházeli k němu jeden po druhém a říkali mu: „Musíme se brzy sejít, Hamiltone! Je skvělé, že jste zase zpátky. Snad s vámi panství opět získá zašlou slávu. Stavíte se brzy na večeři?“

A potom tu byl místní farář reverend Malpass. Reverend vedl malou školu pro děti z chudých rodin, kterou Connor krátce navštěvoval, než ho vyhodili, protože schoval do farářova stolu žábu.

Pamatoval si na to Malpass? Určitě ano, a přesto vítal Connora s přehnaným nadšením.

„Pane Hamiltone, je skvělé, že jste se vrátil do Calverley Hall. Pamatuji si vás dobře – a jsem si jistý, že právě *vás* tohle místo potřebuje!“

Connor na něj hleděl s lehce zdviženým obočím. „Také si vás pamatuji, reverende. A vidím, že jste se téměř nezměnil.“

Farář zaváhal. *Žába?* pomyslel si Connor. *Myslí na žábu?* Potom však Malpass očividně hodil minulost za hlavu a zářivě se usmál na Elvie. „A tahle mladá dáma je vaše příbuzná? Okouzlující dívka, okouzlující. Jak se máte, slečno?“

„M-mám se dobře, pane.“

Opět se zakoktala. Connor cítil, jak se vedle něj Elvie schoulila, a chytil ji za ruku. „Není moje příbuzná,“ prohlásil. „Slečna Elvira Delafieldová je dcera mého bývalého obchodního partnera.“

„Aa, ano. Miles Delafield… Nedávno zemřel

na infarkt, že? A slyšel jsem, že matka téhle chuděrky také zemřela. To je opravdu politováníhodné!“

Connor cítil, jak se k němu Elvie přitiskla. *Vždycky* si o faráři myslel, že je to packal. „Ano,“ odvětil stroze. „A teď, když nás omluvíte…“

Ale sotva utekl od faráře, už byl obklopen dalším nebezpečím – ženami.

Ach ty ženy. Zpod klobouků se stužkami ho sledovaly nejen mladé ženy, ale i jejich matky. Vrhaly se na něho ze všech stran. „Drahý pane Hamiltone!“ oslovovaly ho s úsměvem jedna za druhou.„Jsme rády, že jste se vrátil do Gloucestershiru. Doufáme, že nás brzy poctíte svou návštěvou…“

Pokračovaly tím, že mu vyjmenovaly seznam církevních komisí, charitativních slavností a farních zábav, které si zasluhovaly jeho pozornost. Ale Connor velmi dobře věděl, jaké byly jejich skutečné záměry.

Považují pětadvacetiletého Connora Hamiltona za zámožného muže. Myslí si, že se vypracoval z kovářova syna na partnera v úspěšném železářském podniku. A teď, když zemřel jeho obchodní partner, všechno shrábl. K tomu je novým majitelem nejimpozantnějšího panství široko daleko – rodinného sídla, pokud k tomu účelu dům vůbec někdy sloužil. Nezáleží na tom, že je panství dost zchátralé. Hlavní je, že jeho nový majitel *není* ženatý!

Connor přetrpěl přehlídku matek s dcerami jen chvíli. Byl velmi rád, když ho Elvie zatahala za ruku. „Connore,“ zašeptala mu. „Connore, podívej.“

Podíval se směrem, kam mu ukazovala, a všiml si, že je u přeplněného stanu s pivem nějaké pozdvižení.

Kolem běhal hlouček dětí, které nebyly starší než Elvie. Zaslechl štěkat malého psa a také uslyšel výhrůžky rozzlobených dospělých.

Connor držel Elvie pořád za ruku a přibližoval se s ní ke stanu. Ty děti vypadaly podvyživeně a zanedbaně. Okamžitě mu došlo, že jsou z cikánských karavanů, které se každoročně objevovaly v Plass Valley asi kilometr odsud. Jejich rodiče měli plné ruce práce se sklizní úrody a děti mezitím honily štěně, které za sebou vleklo vodítko z provázku. Skočily po něm, ale nechytily ho, a tak to zkoušely znovu. Štěně jim utíkalo a cikáňata vřískala smíchem.

Connor si vzpomněl, že místní lidé nemají děti z Plass Valley rádi. Místní neměli v oblibě ani jejich rodiče, přestože pro ně v létě pracovali na farmách. Vzhled dětem příliš nepomáhal. Podle toho, jak měly tváře a oblečení potřísněné blátem, se musely vykoupat v nedalekém kachním jezírku.

A stejně tak očividně i to štěně. Z kožíšku mu ještě kapala voda, a když se otřepalo, postříkalo ženám v dosahu šaty. Zatímco ženy vykřikovaly, že mají zničené své nejlepší šaty, jejich muži se vztekali. Jeden statný muž chytil malého chlapce za ucho. „Havěti, měli by vás odsud vyhnat. A já –“

Zarazil se, když k němu přistoupil Connor. „To dítě je na takové výhrůžky malé, nezdá se vám?“

„Nařežu mu, to udělám! Je to havěť z Plass Valley!“

„Troufněte si místo něj na mě,“ pobídl ho Connor. Byl vysoký a k tomu svalnatý, což jen zdůrazňovalo dobře padnoucí oblečení, které měl na sobě. Muž zaváhal, něco si pro sebe zamumlal a zmizel v davu,

který je pozoroval. Potom Connor uslyšel další hlas, tentokrát ženský.

„Děti, neměly byste to štěně tak rozdovádět," pronesla mladá žena klidně. „Myslí si, že je to jen hra. Nechápe, že se ho snažíte chytit."

Connor ji konečně uviděl. Byla vysoká, mohlo jí být lehce přes dvacet a na sobě měla staromódní bavlněný čepec a květované šaty. Ty teď měla potřísněné bahnem, protože v náručí držela rozdováděné štěně.

Jedno z dětí, chlapec s pihami ve tváři a s čepicí na hlavě, jí odpovědělo. „Nechtěli jsme dělat žádné potíže, slečno! Štěně skočilo do rybníka a zamotalo se v rákosí, tak jsme ho vytáhli, ale pak nám uteklo."

„Tak naštěstí ho už máme," odvětila. Štěně se jí snažilo růžovým jazýčkem olíznout tvář. „Měli byste ho raději vzít domů a převléct se."

Děti se na sebe podívaly. „Ono ale není naše, slečno."

„Ne?"

„Zaběhlo se," vysvětlil jí chlapec. „Našli jsme ho ráno vyhladovělé na poli, tak jsme ho nakrmili a poptali jsme se po okolí, jestli někomu nechybí. Ale nikdo ho nechce. Ani u nás doma ho nechtějí. Naši říkají, že psů už máme dost."

„Aha," zareagovala. „*Aha*."

Connorovi se začaly jedna po druhé vracet vzpomínky. Žena na sobě měla vesnický šat, který si očividně sama ušila. Oblečení už bylo roky z módy, přesto se nesla s grácií a mluvila nezvykle pečlivě. Connorovi se začaly v hlavě promítat další a další vzpomínky. Bylo jich až příliš mnoho.

Poté se objevil někdo další. Byl to ten zpropadený

farář Malpass. „Raději do toho nezasahujte, slečno," řekl jí odměřeně a podíval se téměř zhnuseně na zablácené štěně v jejích rukou. „A co se vás týká," prohlásil a obrátil se k dětem, „jak se opovažujete tady takhle pobíhat, rušit klid a dělat neplechu? Ať už jste pryč!"

Connor jim už už chtěl vyrazit na pomoc, ale dětí se zastala ta mladá žena. „Mluvila jsem s dětmi, faráři, o tomhle štěňátku," řekla klidně. „Dostalo se do potíží v jezírku a ony se mu snažily jen pomoct. To je od nich přece hezké."

Farář si to očividně nemyslel. „Znáte je. Nejsou o nic lepší než jejich tuláčtí rodiče, kteří si myslí, že se jich zákon netýká. Ani nechodí do kostela!"

„Možná tam nechodí, protože vědí, že tam nejsou vítaní."

Connor si nebyl jistý, jestli to zamýšlela, ale svým zásahem poskytla dětem dost času na to, aby mohly utéct dírou v živém plotě do sousedních polí.

„Zdá se, že se nic nestalo, reverende Malpassi," ozval se Connor s Elvie po boku. „Ale myslím, že bychom neměli zapomínat na to, že jejich rodiče pomáhají s letní sklizní. Nemyslíte?"

Farář našpulil rty. „Samozřejmě, pane Hamiltone. Ale pořád potřebujeme zachovávat ve městě určitou morálku." S odměřeným pokývnutím hlavy šel dál.

Kdyby měl Connor lepší pud sebezáchovy, také by záležitost nechal být, ale neudělal to.

Ostatní se rozešli zpátky k pivnímu stanu, nebo ke stánkům s občerstvením či k ohradám s dobytkem, ale mladá žena zůstala. Ještě stále uklidňovala štěně, které se jí vděčně uvelebilo v náruči. Connor

si povšiml, že i přesto, jak byla štíhlá, měla ženské křivky. Rychle zvedl pohled k její tváři a všiml si, že její oči jsou pronikavější než kdy předtím. Měly zelenou barvu se zlatými skvrnkami a byly orámované tmavými řasami.

Poté si uvědomil, že se na něj žena vytrvale dívá. „Takže jste zpátky," pronesla.

Psík jí zakňučel v náruči, jako by najednou zneklidněl. I Connor byl vyvedený z míry. Nebyl si jistý, jak se s celou situací vypořádat. *Nejlépe s klidem.* „Ano, slečno Blakeová," přikývl. „Jsem zpátky, a jak vidím, vy se stále – jak bych to řekl – ocitáte v centru dění."

Měl dojem, že na její tváři zahlédl lehký ruměnec. Ale jen zvedla bradu. „V centru dění? Jestliže to vidíte takhle, pak ano. Je to takový můj zvyk, možná nešťastný, ale zvyk je železná košile." Opětovala mu klidně pohled, ačkoliv z jejího hlasu bylo patrné mírné rozčilení. „Samozřejmě jsem slyšela, že jste koupil Calverley Hall," pokračovala. „Tomu říkám závratný návrat do rodného města. Gratuluji vám."

Zadrhl se mu dech. Na chvíli se vrátil o sedm let zpátky v čase. Byl synem kováře a tehdy šestnáctiletá Isobel Blakeová byla dědičkou Calverley Hall a celého rodinného majetku. „Nekoupil jsem Calverley Hall jen proto, abych udělal dojem, slečno Blakeová," odvětil.

Štěně se trochu zavrtělo, tak ho pohladila a zašeptala mu něco uklidňujícího. Poté se opět klidně podívala těma zelenýma očima na Connora. „Opravdu? *Já* bych to na vašem místě udělala." Potom mu téměř posměšně vysekla pukrle. „S vaším svolením

se odporoučím, pane Hamiltone. Ještě chci stihnout nějaké nákupy."

„Necháte si to štěně?" Instinktivně se k ní přiblížil. „Dokážete se o něj postarat?"

Aniž si to Connor uvědomil, položil jí ruku na předloktí. Isobel na sobě měla květované šaty s krátkými rukávy a on ucukl, když se dotkl její jemné medově zlaté kůže. Nejprve se podívala na ruku, kterou ji držel, a poté na něj. Viděl, jak jí v očích probleskly nové pocity. Možná zlost? Rychle ji pustil a čekal, až mu odpoví.

„Myslíte si, že ho nechám hladovět?" zeptala se ho chladně.

„To ne, ale slyšel jsem, že máte nějaké finanční problémy."

„Nejsem na mizině. *Vydělávám si* na živobytí."

Zkřivil ústa. „To jsem se také doslechl." Všiml si, že zadržela dech. Isobel věděla přesně, co si Connor myslí.

„Pane Hamiltone, zklamal jste mě," řekla zdvořile. „Jednou jste mi radil, abych drbům nevěnovala pozornost –"

Potom se odmlčela, protože se jí štěně vydrápalo z rukou a s vodítkem z provázku za sebou pelášilo pryč. „Chytni ho, Connore, utíká!" vykřikla Elvie.

Connor si náhle uvědomil, že kvůli vlně starých pocitů, která ho zaplavila, na chvíli téměř zapomněl na Elvie. Isobel Blakeová se znovu objevila v jeho životě.

Ne na dlouho, slíbil si.

Elvie s Isobel se již rozběhly za štěnětem. Connor je však se svýma dlouhýma nohama obě rychle předběhl. Popadl štěně a podal ho Isobel. Musela se tak

k němu přiblížit a on ucítil její vůni. Voněla po levanduli. Vzpomněl si, že vždycky milovala levanduli…

„Děkuji vám," řekla a se štěnětem v náruči se chystala bez dalšího slova odejít. Potom si ale všimla, jak toužebně se Elvie na to malé stvoření dívá.

„Je roztomilý, že?" obrátila se Isobel k Elvie. Connor si všiml, že s ní mluvila úplně jiným tónem, než jakým mluvila s *ním*. „Chtěla by sis ho pohladit? Podívej, má tě rád. Důvěřuje ti."

„Víte, je to asi to nejroztomilejší zvířátko, jaké jsem kdy viděla," řekla Elvie pomalu. Pak se otočila ke Connorovi. „Connore, myslíš, že bychom…" odmlčela se.

„Nezapomněl jsem na svůj slib, Elvie," pospíšil si Connor s odpovědí. „Slíbil jsem ti, že až budeme na venkově, pořídíme si nějaké zvířátko, o které by ses mohla starat. Možná poníka? Mluvili jsme o něm, ne?"

„Mohla bych místo něho mít třeba štěňátko? Nějaké *takové* celé bílé a maličkaté? Prosím! Slibuju, že se o ně budu dobře starat! Budu ho krmit, vyčesávat a každý den ho vezmu na procházku!"

Connorovi na chvíli došla slova. Od chvíle, kdy zemřel její otec, Elvie sotva promluvila. Dokonce mluvila zřídka i se svou babičkou a s Connorem. Navíc se začala zakoktávat. Doktoři v Londýně jim řekli, že je to následek šoku a smutku. „Dejte tomu dítěti čas," navrhovali mu. „Možná by bylo dobré přestěhovat se. I tak bude pravděpodobně trvat několik měsíců, než se z té ztráty zotaví a bude s okolím opět normálně komunikovat."

A přitom si tu teď povídala s Isobel Blakeovou!

„Myslíte, že kdybych měla takhle malé štěňátko, že by chtělo chodit na dlouhé procházky?“ ptala se Elvie dychtivě Isobel. „Myslíte, že by mu vadilo, kdyby bylo na vodítku? A jedlo by stejné věci jako Connorovi *velcí* psi?“

„Božínku,“ slyšel, jak se Isobel podivuje. „Kolik psů Connor má?“

„Ehm, nejméně šest. Víte, má moc rád velké psy. Ale já bych ráda nějakého malého, jako je tenhle…“ odmlčela se toužebně.

Connor se do jejich rozhovoru opatrně vložil. „Elvie, o to štěňátko se teď stará tahle dáma. Jmenuje se slečna Blakeová.“

„Promiňte, jestli vás obtěžuji, slečno Blakeová,“ omlouvala se Elvie a tvářila se sklíčeně.

Slečna Blakeová – Isobel – jí odporovala. „Rozhodně mě neobtěžuješ. Pokud chceš, můžeš si *to* štěně nechat. Myslím, že by se mu v Calverley Hall opravdu líbilo. Ale jen pokud bude pan Hamilton souhlasit.“ Vrhla letmý pohled na Connora.

Elvie se k němu otočila s očekáváním v očích.

„Jednáte unáhleně jako vždy, slečno Blakeová,“ řekl jí jemně.

Všiml si, že se začervenala, ale nezdálo se, že by se jí jeho slova dotkla. Pohlédl jí do očí a pokračoval. „Každopádně myslím, že to je dobrý nápad. Jak Elvie poznamenala, už mám několik psů, kteří jsou podstatně větší než tenhle, ale určitě si v nich brzy najde kamarády. Slibuji vám, že o něj bude dobře postaráno.“

Isobel pokývla hlavou a potom opatrně předala to

malé chundelaté stvoření Elvie. Jakmile ho nadšená Elvie sevřela v náruči, štěňátko jí olízlo nos. *Bude celá od bláta*, pomyslel si Connor. Ale co na tom záleželo, když vypadala tak šťastně?

„Už bych se měla vydat na cestu," poznamenala Isobel. „V každém případě jsem ráda, že jsem vám mohla popřát hodně štěstí ve vašem novém domě, pane Hamiltone. Stěhujete se zpátky natrvalo? Nebo bude Calverley Hall jen vaše příležitostné venkovské sídlo?"

„Ještě si nejsem jistý. Většina mých obchodů probíhá v Londýně. Ale doufám, že tu strávím tolik času, kolik jen bude možné."

Isobel pokývla hlavou. „Takže z vás nebude jen letní návštěvník, ale stálý obyvatel Plass Valley?" Vyzývavě se na něj usmála. „Pokud tu zůstanete déle, možná byste pro ně mohl něco udělat," pokračovala.

Zamračil se, protože si nebyl tak docela jistý, jak to Isobel myslí. „*Udělat* pro ně něco?"

„Ano!" Ačkoliv se stále zářivě usmívala, něco v jejích očích ho přeneslo zpátky do doby, kdy pracoval v kovárně a ona jezdila kolem a dívala se na něj při práci. Dívka z velkého domu, bohatá a zvídavá, ale také velice osamělá, pomyslel si.

„Pokaždé sem přijedou, aby odvedli nezbytnou práci, ale přesto se k nim lidé chovají jako k póvlu. Potřebují někoho, kdo by se jich zastal, pane Hamiltone!"

„Aha," řekl opatrně. „Takže po mně chcete, aby se ze mě stal místní dobrodinec? Abych následoval příklad vašeho otce? Vzpomínám si na léto, kdy se tu

kočovníci zdrželi po sklizni o pár dní déle, a váš otec na ně poslal své muže se psy a bičem. *Jen aby pochopili, že tady nejsou déle vítaní*, asi tak to vysvětlil."

Stáhla se, jako by to byla ona, koho právě práskli bičem. „Myslíte, že jsem na to zapomněla?" odpověděla téměř neslyšně. „Uvědomte si, že kdybych věděla, jak je zastavit, zastavila bych je."

„Máte pravdu," řekl. „Omlouvám se." Viděl, jak zbledla a pod tenkými bavlněnými šaty se jí rychle zvedal hrudník, jako by nezvládala ovládnout své pocity.

„Není nutné, abyste se mi omlouval." Pyšně zvedla hlavu. „To já jsem se zmýlila, neměla jsem kočovníky zmiňovat." Poté opět pokračovala lehkovážným tónem. „Ale dovolte mi, abych vám dala radu, pane Hamiltone. Myslím, že velmi brzy zjistíte, že o mém otci se tu *nemluví*."

Naposledy tesklivě pohlédla na štěně. „Dobře se o něj starej," promluvila k Elvie. „Ale to ty jistě budeš."

„Ano! Děkuji vám!" Jindy smutná Elvie nyní doslova zářila.

„Jak se bude jmenovat?"

Elvie se dlouho nerozmýšlela. „Jack!" prohlásila. „Budu mu říkat Jack. Myslíte si, že je to dobré jméno?"

Isobel se znovu zasmála tím radostným úsměvem, který si tak dobře pamatoval. „Myslím, že je to skvělé jméno." Otočila se ke Connorovi a pokývla jeho směrem. „Přeji vám, ať se vám v Calverley Hall daří."

Poté odešla.

DRUHÁ KAPITOLA

Sakra, pomyslel si Connor. Předpokládal, že ji někdy potká, ale ne takhle, a k tomu s Elvie. A i kdyby se potkali jen sami, co by si asi tak řekli? Jak by se mohli bavit o minulosti – nebo ještě hůř – o současnosti?

Podíval se na Elvie a uvědomil si, že k sobě tiskne štěně, jako by stále nemohla uvěřit, že jí patří. Connor jí ho jemně sebral a potom ji zavedl ke stánku s koženými výrobky, kde pro štěně koupil pořádné vodítko a červený obojek se stříbrnou přezkou. Upravil vodítko tak, aby pejskovi pasovalo, a podal ho Elvie. „Mít vlastního psa je velká zodpovědnost, Elvie, ale myslím, že se o něj dokážeš skvěle postarat," poznamenal.

Ještě chvíli se za slunečného počasí procházeli s Jackem klusajícím vedle nich a dívali se, co dalšího jim svatojánská slavnost může nabídnout. Ale Connor měl pocit, jako kdyby byla ta hlavní část dne již za nimi. Pronásledovaly ho vzpomínky. Hlavně jedna noc před sedmi lety, kdy Isobel Blakeová přijela z Calverley Hall do kovářova domu, kde žil Connor se svým churavým otcem.

„Prosím, Connore. Jedna z otcových klisen je nemocná. Nevím, kdo jiný by nám pomohl. Pomůžeš nám?“

Bylo po půl desáté večer, přesto s ní jel potmě zpátky do Calverley Hall, kde našel ve stájích klisnu, která měla zanícené kopyto. Bylo potřeba, aby se na ni podíval zkušený podkovář, ale stejně jako Isobel i Connor věděl, že pro sira George Blakea nechce nikdo pracovat. Byl to násoska, který neplatil účty. Takže zatímco Isobel držela lucernu, Connor vyčistil kopyto a přiložil na něj obklad. Sotva byl s prací hotov, objevil se sir George.

Chtěl Connora uhodit. Tehdy osmnáctiletý Connor byl dost silný na to, aby ho zadržel, ale sir George prohlásil: „Nechám tebe a tvého otce zničit. Pro co jsi sem přišel? Chtěls mi ukrást koně? Peníze? Nebo dceru?“

Connor opustil stáje bez jediného slova. O dva dny později lehla kovárna a dům vedle ní popelem. Connorův otec, který byl v tu dobu již vážně nemocný, zemřel jen o týden později. Connor pak odjel do Londýna, kde přišel ke svému jmění. Isobel zažila pravý opak. Otec ji vzal v osmnácti letech do Londýna, asi aby jí našel bohatého manžela. Místo toho se však zostudila tím, že žila s postarším děvkařem vikomtem Loxleym v jeho londýnské rezidenci poblíž Hyde Parku. Krátce nato její zadlužený otec zemřel a Calverley Hall bylo ztraceno. Matka jí zemřela, když byla ještě malá, a žádnou další rodinu neměla – ale i tak. I tak…

Společnost se k ní obrátila zády. *Musela mít*

na výběr, namlouval si Connor. Nemusela si zničit pověst takovým způsobem. Přesto to udělala. Od toho večera ve stájích před sedmi lety ji neviděl, ale doslechl se, co se o ní v Londýně povídalo. Jak se stala Loxleyho mladou „společnicí". A když Loxley před třemi lety zemřel, přestěhovala se ve dvaceti letech zpátky do Gloucestershiru. Usadila se s umělcem Josephem Molinou, který koupil farmu nedaleko Chipping Calverley a také nedaleko Calverley Hall.

Tentokrát se ani nenamáhala, aby si našla někoho bohatého, povídali si lidé.

Nějakou dobu se Connor nemohl smířit s povídačkami, které se o ní doslechl. Snažil se její chování ospravedlnit a pochopit ji. Ale nemohl popírat jasné důkazy.

Nemohla se *nějak* zachránit? Stále si pamatoval, jaká byla jako dívka. Vždycky byla tak trochu rebelka, a to na ní právě obdivoval. Jezdívala ke kovárně s vlasy zcuchanými větrem a tvářemi opálenými od slunce. „Musela jsem utéct, Connore. Nemohla jsem to v tom domě vydržet ani o minutu déle! Neobtěžuji tě moc?" říkávala.

Někdy ho zdržovala, ale pokaždé si na ni udělal čas. A dvakrát se nerozmýšlel nad tím, že riskuje kovárnu a celý svůj život tu noc, kdy se s ní vydal do Calverley Hall, když ho požádala, jestli by jí nepomohl s nemocným koněm.

Teď už ale na ničem z toho nezáleželo. Jestli ještě měla po smrti vikomta Loxleyho nějakou šanci vylepšit svou reputaci, pohřbila ji, když se nastěhovala k tomu umělci. Connor si vzpomínal na reakci svého

majordoma Haskinse, když se ho zeptal, zda ji někde nepotkal.

„Slečnu Blakeovou?“ zeptal se Haskins s nelibostí. „Usadila se s nějakým cizím malířem. Je to nestyda, opravdu bez kousku studu.“

Přesto ji Connor nemohl pustit z hlavy, ať se snažil sebevíc. I přes její hloupě velký klobouk a omšelé přiléhavé šaty na ní bylo něco, kvůli čemu na ni nemohl zapomenout. Také byla přímočará ohledně dětí z Plass Valley. *„Potřebují někoho, kdo by se jich zastal, pane Hamiltone!“*

Situace lidí z Plass Valley Connora trápila. Všiml si, v jak drsných podmínkách žijí, už když přijel. Ale Isobel Blakeová mu dělala ještě větší starosti. Připadal si zrazený a opět se ho začal zmocňovat hněv, protože se domníval, že je jiná než její otec. Ale zmýlil se.

Počechral Elvie vlasy. „Čas jít domů?“ navrhl jí. „Vezmeme Jacka a všem ho doma ukážeme.“

Vzal špinavé štěně do jedné ruky, druhou chytil Elvie a pustil se s nimi přes pole, kde na ně čekal Tom s kočárem.

Connor se naposledy ohlédl. Venkov působil idylicky a měli tu krásný nový domov. Jediný problém byl, že zapomněl, jak mocné jsou vzpomínky, které se k němu vážou.

Tom nehnul ani brvou, když uviděl, že si přivedli štěně, a opět si přesedl na své bidýlko vzadu za kočárem. Connor převzal otěže a vyrazil svižným tempem do Calverley Hall. Když projeli branami sídla,

přibrzdil mírně koně. Pokývl hlavou na vrátného a jel dál po staré cestě, která se vinula mezi starým dubovým lesem. Potom přejel kamenný most přes řeku.

Krátce nato dorazili s klapáním na přední nádvoří. Connor se zamračil. Čekalo na ně služebnictvo. Směšná formalita, pomyslel si, přece by s Tomem všechno zvládli sami! Místo toho tam čekali sluhové, aby se postarali o koně, u dveří postával komorník a majordomus Haskins stál toporně v pozoru.

Většina služebnictva z Calverley Hall byla nová. Původního služebnictva zůstalo pramálo. Služebné, komorníky, zahradníky a podkoní najal Connorův obchodní sekretář Robert Carstairs, který jmenoval také nového majordoma Haskinse a domovnici paní Lettovou.

Carstairs byl velice výkonný, ale Connor někdy litoval, že služebnictvo nenajal sám.

Přispěchala k nim mladá služebná, aby odvedla Elvie. „Pojďte, slečno Elviro! Vaše babička už na vás čeká. Užili jste si pouť?“

Elvie stydlivě přikývla a dívala se při tom toužebně na Jacka. Ale Connor držel štěně pevně v rukou. „Vezmu ho za ostatními psy,“ ujistil Elvie. „Sluha, který se stará o kotce, už dohlédne, aby se tu cítil jako doma.“ Sehnul se k ní, aby se nad ní netyčil, a dodal: „Řekni babičce všechno o našem výletu, ano? A tak za hodinu nebo dvě, až se Jack zabydlí, tě za ním vezmu.“

Connor odnesl štěně do stájí, poté se vrátil do domu a zamířil do pracovny. Před ní na něj čekal Robert Carstairs.

„Mám pro vás nějaké zprávy, pane," oznámil mu Carstairs. „*Dobré* zprávy. Byl jste vybrán jako jeden z dodavatelů železa pro nové doky ve východolondýnském Wappingu. Velmi se jim líbily vaše plány. Přinesl jsem vám pár dopisů týkajících se té zakázky."

„To jsou opravdu dobré zprávy, Carstairsi," souhlasil Connor. Ale přál si, aby tu s ním byl Miles Delafield a užívali si dobrých zpráv spolu. *Chybíš mi, Milesi*, pronesl Connor v duchu, když vešel do pracovny. Carstairs začal ihned nedočkavě rozkládat na stůl různé dokumenty.

„Jediné, co potřebujeme, než dojde k podpisu smlouvy, je vládní souhlas, ale ten byste měl bez problémů získat," pokračoval Carstairs.

„To doufám," odvětil Connor. Carstairs se na něj zpytavě zadíval. „Jste nějaký tichý, pane. Užili jste si pouť?"

„Ano," odpověděl Connor. „Vlastně jsem se setkal s pár lidmi, které jsem znával."

„S někým důležitým?"

„Ne. To ne." A znovu začal pročítat papíry, přitom ale nemohl přestat myslet na Isobel Blakeovou. Odpoledne s ním hovořila téměř vzdorovitě. Možná doufala, že neslyšel, co se povídá o letech, která strávila s Loxleym. Třeba doufala, že netuší ani to, že teď žije s nějakým umělcem…

Ne. Nebyla tak hloupá. Musela si uvědomovat, že se Connor dozví, jaký si udělala ze života zmatek. Nejlepší bude, když na ni zapomene. *Úplně*, řekl si. A přesto si vzpomněl, jak byla její pokožka teplá a hebká na dotek.

Odsunul židli a posadil se. „Dobře," řekl Carstairsovi. „Ty nové doky. Potřebujeme více údajů – tabulky, mapy, dodavatele. Pojďme se dát do práce."

Isobel trvalo přes hodinu, než se dostala po úzké pěšině do pět kilometrů vzdáleného domku, který teď nazývala domovem.

Otevřela dveře do kuchyně, která zabírala téměř celé přízemí. Na jedné straně místnosti stál černý kuchyňský nábytek s vyleštěnými hrnci a pánvemi, na druhé straně seděl před svým malířským stojanem Joseph Molina. Díky četným oknům byla místnost celý den osvětlena a dnes slunce svítilo na nedokončená plátna rozházená po celé místnosti.

Když vešla dovnitř, Joseph se otočil od malířského stojanu a radostně se na ni usmál.

„Isobel, drahá, užila sis pouť?" Ztěžka se postavil, protože ho trápilo revma.

Bylo mu sedmapadesát. Býval úspěšným portrétistou, ale když mu revma zachvátilo i ruce, nebyl už schopen kreslit jemné detaily, které vyžadovala jeho práce. Isobel se s ním poprvé setkala v jedné londýnské galerii před třemi lety. Loxley byl po smrti a ona najednou neměla střechu nad hlavou. Jediné, co jí zbylo, bylo její jméno a pošramocená pověst.

V galerii si Joseph Molina všiml, jak Isobel obdivuje jeden z jeho akvarelů, na němž byl vyobrazen Gloucestershire, a přišel k ní. „Znám to místo," řekla mu Isobel a ukázala na obraz. „Vyrostla jsem v tom domě, který se tyčí nad údolím."

Svěřil se jí, že uvažuje o tom, že by se tam